

Edwin: „Het geeft me een fijn gevoel dat ik niet de enige ben die stottert”

Edwin Gorter (21) uit Krommenie heeft enkele weken geleden zijn opleiding DTP niveau 2 afgerond. DTP staat voor Desktop Publisher, ofwel het opmaken en bewerken van documenten voor drukwerk, zoals visitekaartjes, briefpapier en brochures. Op dit moment zoekt Edwin met ondersteuning van een jobcoach een baan. Edwin stottert. Het stotteren begon toen hij ongeveer acht jaar was. „Ik ben altijd al iemand geweest die zich snel druk maakt om dingen. Dit ging vaak gepaard met veel stress en spanning.”

Veel stotterende kleine kinderen groeien na verloop van tijd over het stotteren heen. Edwin niet. Wel was het stotteren bij hem vroeger vele malen erger dan nu. „Zelf merk ik dat niet zozeer omdat ik mezelf elke dag hoor praten. Maar ik weet van mijn ouders en van mijn stottertherapeute dat het stotteren de afgelopen jaren sterk is verminderd.”

Wat is stotteren eigenlijk?

„Stotteren is niet vloeiend kunnen spreken, wat gepaard gaat met haperingen bij het uitbrengen van een woord en/of een zin. Zelf vergelijk ik het wel eens met een grammofoonplaat waarbij de plaat blijft hangen.”

Waarom ben jij anders dan je leeftijdgenoten?

„Het spreken gaat bij hen veel gemakkelijker. Wat mij ook opvalt, is dat zij langere zinnen maken. Dat vermijd ik omdat het soms veel moeite kost en ik daardoor sneller door de mand val als stotteraar.”

Wat is je grootste angst bij het stotteren?

„Hoe anderen ertegenover staan als ze merken dat ik stotter. Ik zie stotteren nog steeds als een zwakte bij mezelf en wil dit zo min mogelijk tonen. Vroeger vermeed ik vaak bepaalde situaties. Een telefonische afspraak maken bij de kapper of het ziekenhuis vond ik nogal eng, dus vroeg ik of mijn vader of moeder die afspraak wilde maken. Ook medicijnen ophalen bij de apotheek vond ik eng. De laatste tijd gaat dit echter een stuk beter en durf ik steeds meer in het openbaar te spreken, hoewel ik het stotteren nog steeds zie als een obstakel in het dagelijkse leven.”

Hoe ging men op school om met jouw stotterprobleem?

„Over het algemeen ben ik er weinig mee gepest. De leraren begrepen het ook altijd wel. Vreemd genoeg heb ik op de basisschool wel één logopedist gehad die boos werd als ik stotterde!”

Wanneer stotter je het meest?

„Dat is vaak afhankelijk van de situatie. Als ik me op mijn gemak voel bij vrienden, heb ik er weinig last van. Als ik voor een groep mensen een presentatie moet houden, stotter ik meer. Ik struikel vaak over woorden die met een bepaalde letter beginnen. De letters K, T, D en B zijn voor mij de moeilijkste medeklinkers om uit te spreken. Het is ook zo dat, naarmate ik bepaalde mensen langer ken, de drempel om te durven spreken lager wordt.”

Krijg je therapie?

„Ik heb veel logopedie gehad. Achteraf gezien heeft het weinig geholpen. Op dit moment krijg ik stottertherapie van een stottertherapeute. Zij besteedt ook aandacht aan mijn lichaamshouding door middel van lichaams oefeningen en ontspanningsoefeningen. Door deze oefeningen word ik me er meer bewust van hoe mijn lichaam nu eigenlijk voelt en waar de spanningen zitten. Verder heb ik ongeveer anderhalf jaar therapie gevolgd in groepsverband met andere stotterende jongeren. Binnenkort start ik deze groepstherapie weer met een nieuwe groep. Vooral van de groepstherapie leer ik veel. Het geeft me een fijn gevoel dat ik weet dat ik niet de enige ben die stottert.”

Wat wil je graag zeggen tegen stotterende en niet-stotterende jongeren?

„Wees niet bang om een gesprek aan te gaan met iemand die stottert. Met het vermijden daarvan los je niets op en daar heeft de stotteraar in kwestie ook niets aan. Woorden afmaken kan best, maar laat de persoon die stottert eerst zijn of haar zin proberen af te maken.

Wat ik wil meegeven aan de stotteraars: probeer niet krampachtig het stotteren te voorkomen tegenover de buitenwereld. Probeer het te zien als een onderdeel van jezelf. Je zult veel minder last hebben van het stotteren als je het zelf accepteert! En: ieder heeft z'n eigen gebrek, t-t-t-toch?”

Feiten over stotteren

- Stotteren is niet besmettelijk.
- De aanleg voor stotteren is enigszins erfelijk (dus niet het stotteren zelf).
- Als je van jezelf eist dat je 100 procent vloeiend spreekt, raak je van die eis alléén al gespannen en ga je nog meer stotteren.
- Iedereen heeft een andere manier van stotteren.
- Er bestaan geen pillen of wondermiddelen tegen stotteren.
- Het doel van stottertherapie kan verschillen, afhankelijk van de persoon die stottert en van de

- aandachtspunten van de desbetreffende therapie.
- In Nederland zijn ongeveer 175.000 stotteraars, van wie er 20.000 ernstig stotteren.
- Er stotteren meer jongens dan meisjes.
- Een stotteraar stottert in de ene situatie wel maar in de andere niet.
- Spreken (en dus ook stotteren) heeft niet alleen met je adem te maken maar ook met al de spieren waarmee je je stem en de spraakklanken produceert.

Bij het Stotter Informatie Centrum (SIC) in Utrecht (het voorlichtingsbureau van de NFS) is veel informatie over stotteren verkrijgbaar. Zo zijn er bijvoorbeeld de brochure 'Stotteren in het voortgezet onderwijs', het boekje 'Honderd-en-één vragen en antwoorden over stotteren' (over stotteren in het algemeen, op het werk, in de opvoeding, op school, therapieën en de luisteraar) en de film 'Ik stotter erbij. Wat doe jij?', waarin jongeren vertellen over hun stotterprobleem. Kijk voor meer informatie op www.stotteren.nl of bel naar 030-2333336.